

Editorial

Afrontar el dèficit amb visió d'Estat

Una setmana després que el Govern entrés a tràmit parlamentari el Projecte de llei de pressupost per a l'any vinent, les forces polítiques presents al Consell General discuteixen ara si les memòries comparatives dels comptes públics són les adequades o no. Els partits faran *casus belli* de l'augment del dèficit, de si les despeses de funcionament s'han augmentat o no, de si l'endeutament és o no sostenible. Però ¿estem segurs que aquest és el debat, el veritable debat de fons que hem de tenir?

Quan els socialdemòcrates van assumir la responsabilitat de governar

i, mesos més tard, quan el Ministeri d'Economia i Finances va presentar el tancament dels comptes de l'any passat es va enviar un missatge que volia ser realista i esperançador a la vegada: els dèficits de les finances públiques continuarien encara uns anys, però es revertirien fins a arribar a un superàvit cap al 2013 o 2014. Les xifres del Projecte de llei de pressupost per a l'any vinent tenen més realisme que no pas d'esperança: el dèficit segueix creixent, i les despeses de funcionament també. ¿Vol dir això que els socialdemòcrates ara i els liberals abans eren partidaris d'un dispendi desmesurat? Sembla raonable pensar que

no; ningú no vol anar a la ruïna. Tampoc no és aconsellable, per ser conjuntural, la recepta que proposa ApC: retallar dràsticament i fer que els números quadrin costi el que costi.

El Govern actual ha tingut la discutible virtut de tornar les xifres a la realitat: En l'última legislatura de governs del PLA els dèficits reals van quedar sempre molt per sobre dels pres-

EL PROBLEMA DE LES FINANCES PÚBLIQUES ÉS TAMBÉ UNA QÜESTIÓ DE MODEL DE CREIXEMENT

supostats, cosa que no havia succeït abans del 2005. Ara bé, amb el realisme no n'hi ha prou: Dels 14 anys de governs liberals, 10 van ser realistes a l'hora de pressupostar i executar i això no ens va lliurar del dèficit creixent.

*L'opinió del diari s'expressa només als editorials.
Els articulistes exposen postures personals.*

El Govern i l'oposició han de saber encarar aquest assumpte amb visió d'Estat, visió que exclou tant el deixar-se endur per la tendència com el voler-la revertir de manera tan dràstica com temerària. Com passa amb tants altres assumptes que ocupen o haurien d'ocupar el debat polític, el problema de les finances públiques no és un problema en si mateix: és un problema de model de creixement. El dèficit creixent és el resultat d'un model econòmic basat més en la quantitat que en la qualitat, un model que ha menystingut el valor afegit i l'excel·lència. Per tant, quan de l'endeutament públic es tracta, la demagògia sobra més que mai: ¿És tan difícil fer entre tots un pacte en què assumim que seguirem tenint dèficits perquè no podem aturar la màquina de cop però que es posaran les bases d'un nou model de creixement que permetrà revertir la tendència?